

EETGEDRAG VAN TWEE **CALIFORNISCHE KONINGSSLANGEN** *(LAMPROPELTIS GETULUS CALIFORNIAE)*

*Hugo Sengers,
De boerenmaat 47, 7481 DV Haaksbergen.
E-mail: hugosengers@hotmail.com*

In 1996 schafte ik een koppeltje nakweekdiertjes van de albino Californische koningsslang (*Lampropeltis getulus californiae*) aan, behorend tot de desert phase. Het was de zogenaamde gebandeerde variant. De diertjes aten niet altijd even goed en ze groeiden dan ook iets langzamer dan je zou verwachten. Ik voerde ze, net als al mijn andere slangen, ontdooide muizen. Ik probeerde verschillende terraria met daarin verschillende omstandigheden, maar de slangen bleven slechte eters. Ze hadden wel eens een paar weken waarop ze goed aten, maar dat werd altijd weer minder. Omdat de slangen het er niet slechter door deden, legde ik me er maar bij neer. Ik ben van mening, dat als een slang onregelmatig eet en daardoor langzamer groeit, dat alleen maar het natuurlijke groeiproces benadert, en dat kan toch niet écht een slechte zaak zijn.

Toen de dieren een jaar oud waren en rond de 60 cm lang, wilde ik ze bij elkaar zetten. Dat leek me mooier. Ondanks alle adviezen om dat vooral niét te doen, heb ik dat toch gedaan. De eerste momenten waren spannend. Gespannen wachtte ik af, zouden ze elkaar pakken of niet? Ze trokken zich echter niets van elkaar aan, de hele avond lieten ze elkaar met rust. Dit gedrag stelde mij gerust en ik besloot ze voorlopig bij elkaar te laten zitten.

Toen ik hun een week later voer aanbod, werden ze erg onrustig en vlogen ze elkaar aan. Ik pakte de slangenkluwen uit het terrarium en trok de dieren uit elkaar. Dat was het moment waarop ik leerde

dat je slangen, en vooral koningsslangen, toch het beste apart kunt voeren.

De volgende dag gingen de slangen gewoon weer bij elkaar en was er niets meer aan de hand. Er is ook verder nooit meer iets voorgevallen tussen hen, totdat ik de dieren na twee jaar met een vriend ruilde voor een koppeltje 'desert phase'-california's. Deze nieuwe dieren waren al iets groter en ik vond ze erg mooi, omdat ze typisch diepzwart waren met een geweldig contrast van wit. Ik heb er geen moment spijt van gehad. Ik hoorde de week daarna van hem, dat de twee albino's zich vrijwel onmiddellijk hadden vastgebeten in zijn overige koppeltje californië's (Yumensis fase) Waarom zij dit gedrag opnieuw vertoonden, was mij onduidelijk. De Yumensis-californië's waren ook nog eens 30 cm groter. Misschien dat het feit dat ze in een compleet nieuw terrarium waren terechtgekomen hen had gemotiveerd om te verkennen en te jagen en mogelijk dat ze daardoor hun kannibalistische gedrag hadden vertoond. Misschien onderscheiden deze twee koppels zich wel zodanig van elkaar, dat de albino's de andere twee Californische koningsslangen niet wisten te identificeren als hun eigen ondersoort. Misschien dat het feit dat het twee verschillende verschijningsvormen zijn genoeg is om elkaar als potentieel voer te beschouwen. Voor suggesties verwijs ik u naar mijn E-mail.

EEN EXTREEM VREEMDE VOEDSELVOORKEUR

Toen de albino's bijna anderhalfjaar waren, ging ik, zoals elke dag voor ik ga slapen, nog even bij ze kijken. Tot mijn schrik bemerkte ik dat het terrarium

EETGEDRAG VAN TWEE CALIFORNISCHE KONINGSSLANGEN

niet goed afgesloten was en dat mijn slangen eruit verdwenen waren. Het daarop volgende uur besteedde ik aan het zoeken naar mijn slangen. Ik had geluk, want na enkele minuten vond ik het mannetje terug. Hij had zich verstopt achter een houten schot waarachter leidingen lopen en waar ik troep achter opberg. Het vrouwtje daarentegen vond ik niet en enigszins ongerust of ik haar zou weervinden, ging ik naar bed.

De volgende avond ging ik weer even kijken bij mijn slangen en zocht ik voor de tweede keer die dag mijn kamer door en..... warempel, daar lag mijn slang, in mijn eigen geïmproviseerde au-bain-marie - incubator tussen de korenslangeneieren. Pas na enkele momenten van vreugde viel het me op dat er nogal wat minder eieren in de incubator lagen en dat mijn ontsnapte slang een behoorlijk stuk dikker was. Maar het feit dat ik haar had teruggevonden drukte de pijn van het verlies van ongeveer zes guttata-eitjes.

Op het moment dat ik de slang oppakte, voelde ik een hard voorwerp in haar en toen ik haar beter bekeek, zag ik duidelijk dat ze een langwerpige voorwerp in zich had. Ik kon niet bedenken wat het was, de slang had immers van alles kunnen eten terwijl zij door mijn kamer zwierf.

Toen ik de incubator weer wilde afsluiten, wilde ik de temperatuur bekijken, maar mijn thermometer was weg. Toen bleek dat dat het harde voorwerp was dat ik in de slang voelde. Ze had waarschijnlijk, na enkele eitjes opgegeten te hebben, de onder- of bovenkant van de thermometer aangezien voor een ei.

Na verschillende pogingen om de thermometer er richting hals uit te masseren, gaf ik het op. Ik hoopte dat het dier zichzelf zou ontdoen van de thermometer. Ze hield hem de daarop volgende dagen echter

stug binnen. Ik vreesde ervoor dat het glas in de slang zou breken en het dier aan de gevolgen daarvan zou overlijden.

Na een dag of negen kwam ik zoals gewoonlijk weer eens boven bij de slangen kijken, en ja hoor!... daar lag de thermometer in het terrarium. De slang had nergens last van en gedroeg zich normaal. Ze bewoog zich nu alleen wel een stuk sneller en gemakkelijker dan toen ze de thermometer nog in zich had. Hoe ze zich ontdaan heeft van de thermometer weet ik niet, maar ik vermoed dat ze hem heeft uitgekotst, want door het darmkanaal lijkt mij een stuk lastiger aangezien het een relatief groot voorwerp is. Kan iemand één van de twee mogelijkheden uitsluiten?

Iets wat ik ook vreemd vond, was dat de thermometer van buiten nog heel was. Alleen van binnen was hij kapot: de glasbuis die het kwik vasthoudt was geknapt en alle kleine kwikballetjes lagen dan ook in de thermometer verspreid.

De buik vol! Foto: Hugo Sengers.